

साधना पञ्चकम् ।

श्रीशङ्करभगवत्पादाचार्यविरचितम् ।

वेदो नित्यमधीयतां तदुदितं कर्म खनुष्ठीयताम् ।

तेनेशस्य विधीयतामपपितिः काम्ये मतिस्त्वप्यताम् ।

पार्षीघः परिधूयतां भवसुखे दोषोऽनुसन्धीयताम् ।

आत्मेच्छा व्यवसीयता निजगृहानूर्णं विनिर्मयताम् ॥

अर्थ - मुमुक्षुने वेदांचे निरंतर अध्ययन व पठण करावे. वेदान्त प्रतिपादकल्या स्वकर्मांचे नित्यनेमाने अनुष्ठान करावे. त्या कर्मांचे ईश्वराची विधिवत पूजा करावी. काम्य कर्मातील बुद्धीचा त्याग करावा. सर्व पापांच्या संचयाचा त्याग करावा. अर्थात सर्व पापे धुवून टाकावीत. संसारसुखातील दोषांचे सतत चिंतन करावे. म्हणजेच विषयसुखातील मग्यांचे चिंतन करावे. आत्मप्राप्तीची इच्छा इच्छा निर्माण करावी. साधकाने स्वतःच्या घरातून मन बाहेर नित्य करवावे.

विवेचन - प्रत्येक साधकाने निदान स्वतःच्या वेदांचे तसेच अध्ययन करावे. किंवा निदान त्याप्रमाणे असणाऱ्या पवित्र ग्रंथांचे पठण करावे. ज्यामुळे मूलभूत ज्ञान प्राप्त होते. सुसंगत जीवनासाठी आवश्यक असलेली आचारसंहिता यामुळे उपलब्ध होते. उंच इमारतीसाठी तिचा पाया दृढ, खोल असावा लागतो. त्याच शिथिलता, निष्कारकता चालत नाही. या विश्वात येताना प्रत्येक व्यक्तीला कोणते अधिकार, ध्यान व जबाबदाऱ्या आहेत याचे निश्चित ज्ञान घ्यावून मिळते.

APRIL 14	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	13	14	15	16	17	18
	19	20	21	22	23	24
	25	26	27	28	29	30
	M	T	W	T	F	S

परमेश्वर हत्य Absolute Ruler कर्तुमकर्तुम् नियामक आहे आणि परमेश्वराने व माझ्यात नेमके काय नाते आहे हे समजावून द्यायला हे पवित्र ग्रंथ सहाय्यभूत ठरतात. तसेच इंटरॉबरोवर समन्वय सुलंबाद साधता येण्यासाठी हे आवश्यक आहे. जीवार्थी उन्नति कशी साधता येईल हे ही समजू लागते. वेदपठणातुळे वाक्शुद्धि, भाषाशुद्धि होते. प्रत्येक कार्यरत पूर्ण सावधानता Inner Alertness येत जाते. मनाची एकाग्रता Single Pointedness वाढत जाते, मन तडुनि आले की सत्त्वगुणाची वृद्धी होते. खरे तर वेदपठण म्हणजे मन शुद्ध करणारी पूरक पाठशाळा आहे.

तदुदितं कर्म ह्यनु शीयताम्।

कतिव्यपाकनात कोणतीही तडजोड करू नये.
 १. नित्य २. नैमित्तिक ३. प्रायश्चित्त कर्म ४. निषिद्ध
 ५. काम्य कर्म
 नित्यकर्मामध्ये शीतकर्म (अज्याग, अग्निहोत्र) व स्मार्तकर्म (उपासना कर्म) येते. ही कर्मे दररोज कराव्याच होतील.
 नैमित्तिक - ग्रहण, पर्वणी, कुंभमेळा, गंगास्नान इ. वानधर्म तसेच श्राद्ध, तर्पण ही कर्मे नैमित्तिक आहेत.
 निषिद्ध - या कर्मांचा पूर्ण त्याग करावा. करण्यासाठी अयोपथ - चोरी, असत्यभाषण, हिंसाचार, व्यभिचार इ. प्रायश्चित्त - चुकून जर कधी तरी निषिद्ध कर्म केले गेले तर त्याच्या फळाचा निरास करण्यासाठी किंवा त्याचा प्रभाव, तीव्रता कमी करण्यासाठी प्रायश्चित्त घ्यावे.
 काम्य कर्म - ज्योतिषीस यज्ञ करून स्वप्नानिमित्त इच्छा धरवी, पुत्रकामेशि, अश्वमेध यज्ञ हे काहीतरी इच्छा मनात धरून केले जातात.

2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	
5	M	T	W	T	F	S

इशावास्य उपनिषद् संग्रहे,

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेत् शतं समाः।
एवं त्वयि नान्यथेनोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरः॥

जरें जुळा शंभर वर्षे जगण्याची इच्छा असेल तर
या विश्वात जुळा नित्य/नैमित्तिक कर्मे करतच
जगायला हवे. या व्यतिरिक्त दुसरा कोणताही मार्ग नाही
संध्या करणे हे नित्यकर्म आहे.

अहः अहः संध्यां उपासीत।

अशी कर्मे न करणाऱ्या व्यक्तीस अर्थःपतन होते.
गीतेत देखील प्रत्येक कर्म शास्त्राच्या कलेरीवर
तपासून घ्यायला सांगितले आहे.

तस्मात् शास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ।

व्यक्तीच्या पूर्ण विकासाचा सम्यक् विचार घेणे
केला आहे. कारण व्यक्तीचा विचार निःपक्षपणे शुध्द
होऊ शकत नाही. लक्षा घेतलेला निर्णय लक्षाप अस्तु
शकतो. पूर्वग्रहदूषित असू शकतो. ज्यामुळे लक्षा
जिज्ञासुला शास्त्राचाच आधार आहे.

कर्म हे उत्क आहे.

न हि कश्चित् क्षणमपि जानु तिष्ठत्यकर्मकृतः।
परंतु ते कर्म क्षमीनुकूल असायला हवे. ते निःसंदेह
होऊन करायला हवे. कारण सेशयात्मा विनश्यति।

शास्त्र मरणे काय ?

शासनात उपदेशात त्रायते इति शास्त्रम्।
कोणतेही कर्म सेशयरहित, शब्दापूर्वक, अंतःकरण
शुध्द होऊन केले तर मनुष्य काळांतराने अंतर्मुक्त होतो।

तेनेशास्य विधीयतामप्रायतिः।

	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	14	15	16	17	18	19
	21	22	23	24	25	26
	28	29	30			
APRIL '14	M	T	W	T	F	S

या नित्य नैमित्तिक कर्मांच्या माध्यमातून
परमेश्वराची विधीवत पूजा करावी. ज्यामुळे
लाभकाय मन शुध्द अंतर्मुक्त होईल.

व्यपचितीः - Honouring, Worshipping

पूजा हे केवळ शारीरिक कर्म नव्हे तर त्यात श्रद्धा, प्रेम, भक्तिभाव हवा. त्यासाठी प्रत्येक कर्म हेच परमेश्वराची पूजा अशी भावना हवी. त्यात भावनेचा जोडावा असला अर्पणबुद्धि असावी. पापे फक्त मात्र अदृश्य स्वरूपात मिळते. त्याने चिंतुध्वी होते.

Every action is the worship of the Lord.

वेदोक्त कर्म हे उन्नतिचे साधन आहे.

दुसरे म्हणजे प्रत्येक कर्म ही ईश्वरपूजा असेल तर त्यात फळाशा नको. असे कर्म मनुष्याचा निश्चितपणे उच्चार करते. परंतु हे कसे काय शक्य आहे.

प्रयोजनानुद्दिश्य मन्दाऽपि न प्रवर्तते।

मंदबुद्धिचा मनुष्य देखील हेतु असल्याशिवाय कर्म करण्यासाठी प्रवृत्त होत नाही. तसेच व्यवहारात बुद्धी फळासाक्षिरहित कर्म युक्तिसंगत नाही.

परंतु तरीही गीतेत सांगितलेले फळाक्षरहित कर्म करणे देखील शक्य आहे. कसे?

आकाशात उडणाऱ्या पतंगाच्या मॅजाने नियंत्रण आसारीमध्ये असते. त्या आसारीला हातात धरून बोरोनी निशिष्ट क्रिया करून उडणारा पतंग खाली याणता येतो किंवा बंध्य पतंगाला मुक्त करता येते. म्हणजे क्रिया एकाच प्रकारची असली तरी कर्मीचे फक्त दोन प्रकारांनी मिळते.

त्याच प्रकारे जर प्रत्येक कर्म यज्ञकर्म झाले तर ते मुक्त करणारे ठरते. अशा कर्मीचे कर्मबंधन पडत नसते. तसेच आवहरिक कर्म ही पौरुष किंवा मानवनिर्मित कर्म ठरतात. उदा. जाडगे, बांधकाम कर्म.

परंतु भजन, कीर्तन, धर्मकार्य ही अपौरुषेय कर्म आहेत. या दोन्ही कर्मांसाठी शरीर हेच

साधन आहे. मात्र, फळाची अपेक्षा ठेवून केलेले कर्म हे बंधनकारक ठरते.

लोकोऽयं कर्मबन्धनः।

2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	
5	M	T	W	T	F	S

कर्मफलाद्या नियमाप्रमाणे जेवढे मिळवायचे तेवढे
मिळत असते. जास्त नाही की कमी नाही. फक्त कर्म
यत्नबुद्धीने केले तर ते मोक्षार्थे साधन होते. फक्त कर्म
कर्म इश्वरार्पण बुद्धीने केले की त्यातून सेवावृत्ति वाढते
अथवा हुळ होते आणि अथावान् लभते इति ।

कर्तुराज्ञया प्रापते फलम् ।

जे मिळत ते फल स्वीकारायचे कारण तो प्रसाद असतो.
आणि अशी प्रसादबुद्धि असले तर सर्व दुःखाचा नाश होतो.
सेवावृत्तिन — अर्पण वृत्ति व प्रसादवृत्ति निर्माण होते.

काम्ये मातेस्त्वय्यताम्

कामीचे फळ तर त्या इशिकमीवर सापवायचे परंतु
हे कर्म मी केले ही भावनादेखील नको.

अहंकारविमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यते ।

कामीच्या चिखळीत आशा अपेक्षेचा दगड रावणी तर
चिखळ अंगार उडवायचे. जेवढ्या तीव्र कामनेने कर्म
करावे तेवढ्या जास्त प्रमाणात काम, क्रोध, मय, मत्सर
हे विकार उफाळून येतात. त्यातून मानसिकताण वाढतो
म्हणून सर्व कर्म ब्रह्मार्पण करावीत.

ब्रह्मार्पणाय कर्माणि सद्गं त्यक्त्वा करोति यः ।

किप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाभ्यसा ।

आपण म्हणजे त्याच्या या विश्वक्रीडेतील एके साधन
आहेत. हा भाव नेहमी मनात जागला हवा. आपण
(अनुनाप्रमाणेच) केवळ निमित्तमात्र आहोत
तो स्वामी व मी सेवक आहे

पापौघः परिश्रूयताम् ।

परमेश्वराका 'मी' अर्पण केला म्हणजे

अहंकार उरतच नाही. देहबुद्धी नाहीशी
होते. अशा शुद्धभावनेने जगत असताना

पापसंचयाचा क्षयकरावा. परंतु याचा अर्थ

APRIL '14	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	14	15	16	17	18	19
	21	22	23	24	25	26
	28	29	30			
	M	T	W	T	F	S

You can't eat cake & keep it too.

कमीचा इय करावा असे नाही.

कारण पाप हे कर्म नाही तरसेच पुण्य हेही

कर्म नाही. तर पाप-पुण्य हे मनावर झालेले रागवेषाचे संस्कार आहेत. दुःख हे पापाचे फळ आहे. जितके पाप जास्त तितके दुःख जास्त!

त्यातून मनाची कलुषितता वाढते, त्यातून सुखदुखाचे

हे ठकवे वाढतात. कामक्रोधाचा अविग Impact हा जास्त परिणाम करणारा असतो. मात्र जी व्यक्ती

हे कामक्रोधांचे अविग सहन करू शकते तीच व्यक्ती सुखी होते.

थोडक्यात पापांच्या सोदाच्या क्षय करणे म्हणजेच रागवेष कमी करणे, म्हणजेच अंतःकरणातील

दोष कमी करणे. त्यासाठी कायाने कारा काढवा व नंतर दोन्ही काटे फेकून द्यावे. अजाणतेपणी

कर्म करून रागवेषांची धाण साठवून ठेवून जाण

मनाचा उकिरडा तयार करत असतो. ती साफ करावा, त्यासाठी कर्मांमध्ये सेवावृत्ती हवी. प्रत्येक क्षण-कसही

व्यस्त-सुख/दुःख परंतु ती स्वीकारण्या. त्याचे स्वागत करायचे.

इन्द्रियांचे दुःख वगैरे अनुभवापरिष्ठा.

मनसुखे दोषोऽनुसन्धीयताम्।

विषय हेच विषय आहे. विषयसुखांमध्ये अनेक दोष आहेत. त्यातून केवळ दुःखच वाटायला येते.

जेव्हा इन्द्रियांच्या विषयांशी संयोग होतो त्यावेळी त्या संयोगातून सुख मिळते पण ते तालुरते! क्षणभंगुर! त्यातून तृप्ति मिळत नाही.

ये हे सस्पर्शीजा भोगा दुःखयोनय एव ते।

कारण विषयसुखाळा मर्यादा आहेत. त्या जाणून घ्याव्यात. नाण्याची एकच बाजू दिसत असते

समोऽप्य पदार्थाचे एकांगी दर्शन घडत असते। विचारी मना वृत्ति शोधूनि पाहे।

3	4	5	6	7	8
10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27
28	29	30	31		
S	M	W	T	F	S

विश्वातीत विषयांच्या पसाच्यातून हे सूक्ष्म तत्त्व प्रकृत विवेकी जिज्ञासूच पाहू शकतो.

विश्वातीत वस्तूंचे अनेक गुणधर्म आहेत. नाम, रूप, रंग, जाति, लीयय, मोहकता, उपयोगिता पण यापलीकडील त्यांचे रूप इंद्रियगोचर नाही. ते रूप अज्ञानाच्या अंधारात लपलेले असते. त्याचे ज्ञान केवळ विवेकी मनालाच होते. विषयवस्तूंना चार प्रकारच्या मर्यादा आहेत.

१. अनित्यत्वम् - कमीतून होणारी प्रामाणी काळबद्ध आहे व जे जे काळबद्ध आहे ते काळातच नाश पावते. यत् कृतकं तद् अनित्यम् । सर्व निर्मित वस्तू नाश पावणाऱ्या आहेत. जिथे संयोग आहे तिथे वियोग निश्चितच आहे. निर्मिती - वृद्धी - क्षय ।

अगदी पुष्कळसंख्यातून होणारी स्वर्गप्राप्ति सुद्धा संपणारी आहे. २. अविद्यत्वम् - अविद्ये पुण्ये मर्त्यलोकां विश्रान्ति । अगदी पुष्कळसंख्यातून होणारी स्वर्गप्राप्ति सुद्धा संपणारी आहे. कायम रिकणारी नाही - जीणे पुण्ये मर्त्यलोकां विश्रान्ति । विषयसुख हे अनंताप्रमाणे आहे. आणि मध्ये घातलेल्या इंधनाने त्याची कधीच क्षती होत नाही.

३. दुःखित्वम् - सुखप्राप्तिसाठी विषयसंवन केले जाते परंतु त्यातून क्लेश यातना वाट्याळ येतात. मुहूर्तः विषयप्राप्तिच्या इच्छेमुळेच असंतुष्टता वाट्याळ येते. ते मिळवण्याच्या प्रयत्नात सतत विवेचना, चिंतन येत असते. त्यातून शोभ व विदोभ वाढत जातो. त्यातून विषय सुख मिळणे का नाही ही भीती वाढत जाते. नी वस्तू आपल्यापासून हिरावली जाईल ही भीती, तिच्या रक्षणाची काळजी त्यामुळे जो सुखापासून दूरच जात असतो. अखेर त्या वस्तूचा नाश होतो - मानसिक यातना

३. बद्धत्वम् - त्या वस्तू पदार्थांमुळे मनात आसक्ति लोह, प्रम निर्माण होते. त्याशिवाय राहू शकत नाही. त्यावर पूर्ण अवलंबून राहणी. त्यातून असुरक्षितता (insecurity) वाढत जाते परावर्तनत्व. विषयांवर यंत्रावर अवलंबून असतो

APRIL 14	2	3	4	5	6		
	7	8	9	10	11	12	13
	14	15	16	17	18	19	20
	21	22	23	24	25	26	27
	28	29	30				
	M	T	W	T	F	S	S

४. मिथ्यत्वम् - विषयांचे महत्त्व जीवनात निश्चित्य आहे. त्यामुळे विषयांचा त्याग कळव चाळणार नाही. पण त्यांचे अनिरेकी महत्त्व वाढवूनही चाळणार नाही. नाहीतर ते डोईजड होतात. आपल्यावरच प्रभुत्व गाजवतात. खरे सुख त्यात नाही तर आत्मशोयात आहे. आत्मनिवार शास्त्रश्रवण थाना सर्वोच्च महत्त्व खरे विषयातून सुख मिळत नसेल तर त्यांचा एवढा हव्यास कशासाठी? मग शाश्वत सुख कशात आहे? अशा विचार करणारे मन अंतर्मुख होते. आणि मग सर्व इच्छा गळून पारलयावर आता इच्छा तरी कशाची करावची? तर - - -

आत्मेच्छा व्यवसीयनाम् ।

२ मनाने विषयांतून निवृत्त झाल्यावर फक्त इच्छेने ३ आत्मेच्छाच करावची. कारण - - -
४ आत्मा वारे इष्टव्यः श्रोतव्यः मन्तव्यः निदिध्यासितव्यः हेच परमश्रेष्ठ कर्तव्य आहे. जणधालारखा आहे तो केवळ आत्माच। जो जाणव्यानेतर इतर कधी जाणायचे शिकूक राहत नाही तो आत्मा।

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा । - - - भ० व्यास
६ वैराग्याने प्राप्तकेही व्यक्ती जिज्ञासु हेडु शकत नाही, तर विवेकयुक्त वैराग्याने, काळोतराने जिज्ञासुका मनाची परिपक्वता येते. अशा जिज्ञासु साधकाने ऐहिक किंवा पारलौकिक इच्छा न करता केवळ आत्मेच्छाच करावी. या विश्वात सुखवर्धन करणारा एकही विषय नाही. कारण शेवटी

आत्मनस्तु कायाय सर्वं प्रिय भवति ।

आणि आत्मा आनन्दस्वरूपत्वात् ।

मनुष्य फक्त आनंदावरच प्रेम करतो. परंतु आज्ञानामुळे व्यक्ती हे आनंदाचे उगमस्थान वाटल्याने तो व्यक्तीवर प्रेम करतो.

	1						
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28		
29	30						
S	M	T	W	T	F	S	

श्रुतिवचन - आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् ।

रसो ब्रह्म सः । आत्मा रसपूर्ण आहे. तो आनन्द-

स्वरूपच आहे. तो मिळाला तरच आनन्दप्राप्तिची इच्छा पूर्ण होते. तो पूर्ण तृप्त होतो, हीच अत्युन्नत निरतिशय गति आहे. ही जीवाची स्वशिष्य अवस्था आहे.

सा कक्षा सा परागतिः ।

अमर्त्याद संप्रदाशी मीठून ही नदीची पराकक्षा आहे. तसेच जीवाचे शिवाशी मीठून साध्यावर पुढा तो या मर्त्य संसारात परत येत नाही.

यं कब्धा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं जतः ।

तेव्हा तो कृतकृत्य होतो --- धन्योऽहं धन्योऽहम् ।

आत्मदर्शनाची ही लक्ष्मण अनेक जन्मातील

साधनेचा परिपाक असतो. गोपीना लागलेकी ओढ

अशीच होती. इश्वराच्या कृपेनेच अर्कताची लीप

लक्ष्मण निर्माण होते. बहुत सुकृताची जोडी ।

मृगानि विड्ढेक आवर्ती । असा भक्त मोक्षार्था

दाराच्या उंच्यापर्यंत पोहोचलेला असतो.

धरदत्ताकाधरदत्तानाम् । अर्कदर्शिनम् ।

निजगृहान् पूर्णं विनिर्गम्यताम् ।

विरोधेण निर्गमनं कुर्यात् । जिथे भगत्व असते तिथे

आसक्ती निर्माण होते. आणि स्वतःच्या धरविषयी

तर जिवापाड काळजी वाटत असते. परिचय, प्रेम,

निवृत्ती, आपुठकी या क्रमाने धरविषयी लंग निर्माण

होतो. त्यातून भावविवर होतो. स्नेहबंध मुळतः

त्यातून केवळ मनुष्य काढून घ्यायचे प्रत्यक्ष

शरीराने, पारा लोडायचे नाहीत. खरे तर आपल्या

पुत्रपौत्रांचे रक्षणही आम्ही करत नसतो. तर तो

जगानियंता पाळतपोषण करतो

आपण या नाटकानेक भूमिका

निभावत असतो. प्रसंग रंगवत असतो.

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
M	T	W	T	F	S

स्वगृह हा जगू रेशमी कोष आहे. हा सोनेरी पिंजरा आहे. परंतु मनुष्य एकदा की त्यात अडकला की त्याची सुटका नाही.

असक्तिरनभिष्वङ्गः पुत्रदारगृहादिषु।
नित्यं च समचिन्तवामिष्टानिष्टापिपत्तिषु।

एकदा का या अज्ञानजन्य कल्पनाच्या जंजळातून बाहेर पडण्यावर मनाला कित्ती धन्य वारत असत याची कल्पना इतरांना येणे अशक्य आहे. हा अनुभव ज्याचा त्यानेच घ्यायचा आहे.

कारण तो स्वसंवेद्य आहे. स्वतंत्र पोपटांना स्त्रि मुक्त, स्वच्छंद, भरान्या मारण्यात केवळ शुद्ध आनंद मिळतो हे इतरांना सांगूनही समजणार नाही.

गृहस्थाश्रम हा शेवटचा आश्रम नाही. तो निहत्वाचा असला तरी तो एक तत्काळिक अवस्था आहे. त्यातील कर्तव्य संपल्यावर हक्कहक्क मन काढून ध्याव व पुढच्या आत्मप्राप्तीच्या श्रेष्ठ साधनेसाठी तयार ठेवावे. हे विश्व मायायुक्त, स्वनिष्ठ, आभासयुक्त आहे.

निष्कंक, पोकक आहे. हे जणू ध्यायचे त्यात राहण्यासारखे दाखवायचे परंतु अक्षिप्तपणाने राहायचे. दोन ओंढ्याची होते। सागरात भेट

एक वार तोडी त्यांना पुन्हा नाही गाण।
वियागाम मीळत होते। नियम या जगाचा ॥

परकालने निनेक अंतसमि।
नसे राम ते धाम सोडोने आहे।

ज्याची त्याला प्यार कोठडी। कोठडीतले सवे लवंगडी।
हातकडी की अवजड बडी। प्रिय हो ज्याची त्याला।

9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	
S	M	T	W	T	F	S

FEBRUARY 14

Handwritten signature or mark at the bottom of the page.

सङ्गः ससु विधीयतां भगवते भाक्तेईवासधीयताम्

शान्त्यादिः परिधीयतां इदतरं कर्मरिु सैन्यज्यताम्।

सविविधानुपसेव्यतामनुदिनं तत्पादुका सेव्यताम्।

ब्रह्मेकाङ्गरमर्षितां श्रुतिशिरोवाक्यं समाकुर्यताम्। (R)

सङ्गः ससु विधीयताम्

नेयं सज्जनसंगे विजम् । देयं दीमजनाय च विजम् ।
इथे सज्जनांच्या संगतिचा महिमा सांगितला आहे.

परंतु त्याहीपलीकडील सूक्ष्म संग अभिप्रेत आहे.
सतः संगः । सत् म्हणजे आत्मा म्हणजेच

आत्मनाः सङ्गः इति । आत्म्याचा संग करावा
म्हणजे आत्मस्वरूपाची वृत्ति निर्माण करावी म्हणजेच

स्वस्वरूपात स्थिर राहावे. हा सर्वोत्कृष्ट ससंग आहे.
या आत्मवृत्तिने अज्ञान पूर्णपणे नाहीसे होते. व वेत्ताचा

ध्वंस होतो. ही आत्माकार वृत्ति निर्माण होण्यासाठी हा
ससंग आवश्यक आहे. पण ही वृत्ति सहजासहजी

निर्माण होत नाही. ज्यासाठी ज्यांच्यामध्ये ही अखंडाकारवृत्ति
निर्माण झाली आहे अशा सत्युद्दसांचा संग हा दुसरा

प्रकार आहे. या दुसऱ्या प्रकारच्या ससंगातुळे पहिल्या
प्रकारच्या ससंग सुखम सुखर होतो.

आत्मज्ञानप्राप्तिसाठी 'मन' हे साधन आहे. खरा
बध्द होतो तो मनात, अंतरंगात असतो हे मन.

ससंगापूर्वी रिकामे शांत हजे. सर्व कल्पनातरंग दूर
साखावेत. अन्यथा न कोडे प्रवण होईल.

अगीरथ - रागा - पापशाब्द -
गंगा पापमुक्त होण्यासाठी साधूंचे दर्शन
किंवा चरणस्पर्श आवश्यक आहे.

APRIL '14	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	14	15	16	17	18	19
	21	22	23	24	25	26
	28	29	30			
	M	T	W	T	F	S

त्रिवंदाकृष्टि पावन करुणाचे सामर्थ्य साधुंमध्ये आहे. शोर पुरुष गंगेत स्नान करतात ते स्वताची पापे धुण्यासाठी नाही तर शोर मनात गंगेची पापे धुतकी जावीत म्हणून। तीर्थीं हवींनि तीर्थींनि। सज्जनांमुळे (तीर्थीं) तीर्थींस्थानाका पावित्र्य येते. सत्संगतिमुळे पापशाकन होते. सत्संगात मन गेले नाही तर ते कुसंगतिकाडे जाते आणि कुसंग हा जीवाचा महानाश करणारा आहे। सद्गता सज्जायते कामा। त्रिवंकी साधकाने मन सत्संगात न्यावे. संस्कार व विषयप्रावत्यामुळे मन आपआपच विषयांकडे जाते. मात्र साधुसंगति प्रयत्नपूर्वक मिळवावी लागते. इतकी फळदायी अहूनही ती नकोशी वारते. विषयांचा संग अधःपतन करणारा तर सत्संग हा माणसाचा उर्ध्वगतीचा, आत्मस्वरूपापर्यंत नेणारा, पावन करणारा ~~सत्संग~~ अज्ञाननाश करणारा, जीवनाचा पूर्णता नृप्ती देणारा आहे. सत्संगामुळेच साधकाचा अर्धेक इच्छता, निष्ठा, सामर्थ्य प्राप्त होते. सत्संगामुळेच ईश्वराचे सत्यस्वरूप उकळू लागते.

भगवतो भास्विर्दृढोद्यताम्।

अनन्य, अखंड, अव्यभिचारिणी भक्तीमध्ये परमेश्वरच केवळ रक्षणकर्ता आहे आणि लौच भक्तांचे आश्रयस्थान आहे अशी दृढ श्रद्धा असते.

परमेश्वर - भगवंत हा पंडितेश्वरसिपन्न आहे. ऐश्वर्य, वीर्य, यश, शी, ज्ञान आणि वैराग्य हे सद्गुण निरतिशय स्वदपात आढळतात.

या विश्वात दोषरहित, शंकररहित शुद्ध, पूर्ण प्रमाने एकच स्थान आहे आणि तो म्हणजे भगवान्।

2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	
5	M	T	W	T	F	S

ऐश्वर्य - सत्ता, शिस्तशीलता, शक्ति, पोषक
पथ मे योगमेश्वरम्।

वीर्य - सामर्थ्य, योजकता, चतुर्य

यश - कीर्ति - ही अगवताची विभूति आहे
हे सारे त्याचे कल्याणगुण आहेत.

श्री - लक्ष्मी, संपत्ति. कार्यशक्तिही त्याचीच आणि
कार्यसिद्धी करणाराही सौच आहे. शक्ति, अध्या, निष्ठा.

ज्ञान - आत्मज्ञान

वैराग्य - विगतः रागः (आसाक्ति) यस्मात् सः। वैतुष्य,
साधु सज्जनांचे सर्व संकल्प पूर्ण होतात कारण
त्यांचे मन विश्वमनाशी एकरूप आहे असते, अशा
संकल्पात इतके सामर्थ्य असते की प्रकृतिही त्या आज्ञा
पाळाव्याच लागतात.

परमेश्वरी सत्ता व इच्छा अंतिम आहे याची जाणीव
मनावर पूर्णपणे बिंबवावे. अढळ निष्ठा त्याच्यावर ठेवावी.

शान्त्यादिः परिचीयताम्।

मनावरील पूर्ण संयम (शान) म्हणजेच शांति
शान, दम, उपरम, नितिक्षा, अध्या व समाधान
ही पर संपत्ति आहे.

प्रथम अंतः करणातील रागवेष व त्यांचे परिणामस्वरूप
सुखदुःख काढून टाकावे. अशा शुद्ध अंतःकरण
देवी गुण संपत्तिसौ व विवेक वैराग्याची स्थापना करावी
म्हणजे दृढ व स्थिर निष्ठा प्राप्त होईल आणि
आत्मशांतिचा अनुभव येउन पूर्ण मूर्ती मिळेल.

अशी व्यक्ती समतोल असते, भावनांवर संयम
मिळवले म्हणजे सुख व दुःख या दोन
विरोधी विंदूत होणारे भावनांचे हेतूकवे
शांत होतात, आणि सगळ्या अपूर्व शांतिचा
विकल्प अनुभव येतो.

APRIL '14	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	14	15	16	17	18	19
	21	22	23	24	25	26
	28	29	30			
	M	T	W	T	F	S

इदं नर कर्मसु संत्यज्यताम् ।

9 कर्मिका श्रुतिनी इतके महत्त्व दिते असून सुद्धा इथे
आचार्य कर्मत्याग करायला सांगत आहेत. जो का

10 मनुष्याला कधी नैराश्य येते, संकटे, प्रतिबंध
येतात, कधी मनावर खोब आघात होतात. अपेक्षाभंग
11 होतो, अशा वेळी कोणत्याही कमीने यश व सुख तर
मिळतच नाही. परंतु इतके, यातना वाटायला येतात.
12 अशा वेळी माणसे कर्मत्याग करतात. 'नको ते कर्म'
परंतु असा कर्मत्याग इथे अभिप्रेत नाही.

1 जेव्हा माणसाच्या मनात आत्मविचारार्थ योग्यता
महोजेव जिज्ञासा निर्माण होईक तेव्हा त्याने कर्मत्याग
2 करावा. ~~हे~~ विहित कर्म हे बंधनकारक नसून पूरक आहे.

आत्मकल्याणासाठीच शास्त्राविधिंचा आदेश आहे.
3 या कर्मातूनच आत्मजिज्ञासेपर्यंत प्रगति साधता येते.
महोजेव श्रवण, मनन, चिंतन करण्याची, तीव्र जिज्ञासा
4 निर्माण होते. आता पुढे अशा प्रकारचे चिंतनशील
जीवन व्यतीत करण्याच्या दृष्टीने शास्त्र-जे साधनेच्या
5 सुद्धातीला हलत कर्म करायला सांगत होते - तेच
कर्माचा पूर्णपणे त्याग करायला सांगत आहे.

6 जेव्हा मनात तीव्र वैराग्य निर्माण होईक तेव्हा
क्षणायही चिंतक न कावता कर्माचा व व्यवहाराचा त्याग
करावा. अपरिपक्व ममाने संन्यास घेतला तर त्यातून
नैराश्य येते. त्यासाठी साधक सर्व क्लेशांतर उतरला
पाहिजे. साधकाचे मन अकर्म व अभेद्य व्हायला हवे
मनाची ही विशिष्ट वृत्ती घडवून घ्यात साधक कर्मापासून
नये. ही साधकाची परीक्षा आहे. अशा वेळी कर्माची
व्यर्थता क्लेशात येते. कर्माचे स्वरूप समजते

कर्माच्या महासागरामध्ये कर्म हे मनुष्याच्या
अधःपतनाला कारणीभूत ठरते

				6	7	8	1
	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28		
S	M	T	W	T	F	S	

थोडक्यात, कर्म हे आत्मप्राप्तिचे गौण साधन आहे तर अंतःकरणशुद्धीचे मुख्य साधन आहे.

प्राथमिक शक्तिपर्यंत पाठे म्हणणे आवश्यक असके तरी Engineering या मुकामे ते न घटकेकेच चांगके) सर्व कर्मांखिळ पाठे ज्ञाने परिसमाप्यते। सर्व कर्मांचा परिपाक श्रेवरी आत्मज्ञानातच होतो.

सद्विद्वानुपसेव्यताम्।

प्रथम सदगुरुंना अनन्यभावाने शरण जावे. आत्मतन्त्र जाणव्यासाठी श्रोत्रिय व ब्रह्मनिष्ठ असकेल्या सदगुरुंकडे समिधा घेऊन शरण जावे. गुरुकृपेपुढे साधकाचा ते आत्मतन्त्र जाणून घेता येते. तद्विधि प्राणिपातेन परिश्रमेन सेवया। तन्त्रशोधन किंवा आत्मप्रचीति ज्याची त्याला घेता येत नाही. त्यासाठी गुरुची आवश्यकता। पण्डितेनापि स्वातंत्र्येण ब्रह्मान्वेषणं न कुर्यात्। आपल्या बुद्धीबळावर ब्रह्मविचार करता येत नाही. कारण अजानी साधकाने केकेला विचार शास्त्रशुद्ध असूच शकत नाही. तो अशुद्ध, न्यूनगंडयुक्त, किंवा राग-वेषयुक्त, अहंकारयुक्त असू शकतो. स्वप्रयत्नाने काको जन्म जरी घेतनात धाकवके तरी त्याला आत्मतन्त्र कळणार नाही. गुरु त्याला उपदेश करतात.

उन्निष्ठत जायत प्राप्य वरान् निबोधत। गुरुंकडे जाताना अहंकाराचे समर्पण करावे. विनयशील व नम्रतने जावे. समित्पाणि होऊन जावे. रिक्तहस्तान् न उपेयात्। रागान् देवतं गुरुम्।

1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
M	T	W	T	F	S

समिधा या प्रतीकात्मक आहेत. साधकाच्या मनाची अवस्था दाखवतात. त्याच्या वासना शुद्धा शुष्क, रसहीन, तृणहीन असाव्यात.

APRIL '14

अनुदिनं तत्पादुकां सेवताम् ।

। श्री ॥

गुरुचरणांची सेवा नित्यनेमाने करावी. सेवावृत्तिने
 राहवे. 'आचार्यपारसना' हा गीतेतील महत्त्वाचा शब्द।
 इथे केवळ शारीरिक सेवा नाही. गुरु हीच अर्था
 गुरु हीच सेवा, गुरु हीच उपासना आहे. त्यामुळे
 कायावाचा मनाचे गुरुभक्ती करावी. गुरु आत्मोपदेश
 देऊन त्याचा आत्मोद्धार करतात, त्याला मृत्युलागारातून
 त्राहून नेतात, गुरोः परतरं नास्ति। गुरुशिवाय काही
 नाही. अर्था इश्वरापेक्षा गुरु श्रेष्ठ आहे.

स्वतः अगवान श्रीकृष्ण सांदीपनी जगन्नाथ शरण गेले
 श्रीरामांचे गुरु वसिष्ठ आहेत.

परंतु अशा गुरुस्थानी असणाऱ्या महात्म्याचा लग्न
 दुर्लभ, अनाकळनीय व निश्चितपणे फळदायी असतो.

मात्र या पूज्यस्थानी व्यावहारिक बुद्धि ठेवू नये.

शिष्याने जर गुरुच्या ठिकाणी नितान्त अर्था, भक्ती,
 सेवा ठेवेल तर वेदांततील मर्म, मंत्रांचे गूढ सामर्थ्य
 सहज उलगडते. आपोआप ज्ञानानुभूति येते.

अशा शिष्याचे जीवन गुरुमय होते. सर्वत्र त्याकडे
 गुरुचे अस्तित्व जाणवते. अंतःकरणातील दोष नाहीसे

होतात. तसेच देवी गुणसंपत्तीचा लाभ होतो. त्याची
 प्रकृति सत्त्वगुणप्रधान होते. टिपकागदाप्रमाणे पूर्ण
 ग्रहणक्षमता येते. शब्दा ही प्रभावशाली शक्ती आहे.

या अर्थातूनच शक्तिभाव, नम्रता निर्माण होते.
 साधकाचे मन अंतर्मुख, विचारशील होते. तो

नतमस्तक होतो. त्याची परिचाली म्हणजे तो शिष्य
 साधनचतुष्टय संपन्न होतो. अशा वेळी या शिष्याने
 ज्ञानी व तत्त्वदर्शी गुरुकडे काय मागावे ?

2	3	4	5	6	7	8	1
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28		
S	M	T	W	T	F	S	FEBRUARY '14

ब्रह्मेकाक्षरमर्थ्यताम् ।

एकाक्षर ब्रह्माचे ज्ञान प्रदान करण्यासाठी लक्ष्मीने नम्रपणे प्रार्थना करावी. इतर काहीही मागू नये.

अगदी लहान वयाच्या नविकेत्याने ब्रह्मनिष्ठ यमराजाकडे केवळ आत्मज्ञान मागितले. कोणत्याही प्रलोभनांचा मोह त्याका पडला नाही.

सुदाम्याच्या पत्नीने भौतिक समृद्धी मिळावी या हेतूने पतीला श्रीकृष्णाकडे पाहवले. परंतु तिथे पोहोचताच ते मागणे तो पूर्णपणे विसरला.

स्वामी विवेकानंद आर्थिक हताखीच्या परिस्थितीत जितक्या वेळा काळीमातच्या मंदिरात गेले, तितक्या वेळा काही न मागताच परत आले.

अमूल्य कमळ - सुदाम - - - -

तसेच खऱ्या मुमुक्षुने लुकेकडे एकाक्षर ब्रह्माची ज्ञानाची अपेक्षा ठेवूवी. ज्यात सज्जतीय - निजतीय स्वगत भेद नाहीत; जे वस्तु परिच्छेदशून्य अक्षय ब्रह्म आहे, त्याचे ज्ञान हेच खरे ज्ञान।

त्यासाठी समर्पण हवे. नमू याचना हवी. अगदी गर्वग्नताला हे ज्ञान कधीच मिळणार नाही.

अयोध्या व अपात्र व्यक्तीला हे ज्ञान कधीच मिळणार नाही. त्यासाठी काकुळतीने याचना हवी. हे भगवान हे गुरा या शब्दाने संबोधायचे.

भृगु मुक्ती आपल्या पित्याला विनवणी करताना अर्घ्यही भगवाने ब्रह्मेति।

म. श्रीकृष्ण व अर्जुन हे मित्र असूनही अर्जुनाने शिष्यत्व स्वीकारले व अर्जुन आपल्या

भगवाने बोध करत नाहीत. रामान देखील कृष्णाला हे सूद ज्ञान दिले नाही. याज्ञवल्क्यान मंत्रेपीठ हे ज्ञान देत नाही. शिष्यही तेवढाच शुद्ध, निमळ हवा.

APRIL '14	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	13	14	15	16	17	18
	19	20	21	22	23	24
	25	26	27	28	29	30
	M	T	W	T	F	S

श्रुतिशिरोवाक्यं समाकर्ष्यताम् ।

9 शिर हे मानवी देहाचे उन्मांग आहे. वेदांतातील
 सारभूत असणाऱ्या श्रुति म्हणजे महावाक्य होय.
 10 चारही वेदांचे पर्यवसान (परिणति) ज्ञानपर
 श्रुतिमध्ये होते. श्रुतिवाक्यात कधी कधी वरवर
 11 विरोधाभास वाटत असला तरी त्यांच्या अंतरंगात
 एकवाक्यता आहे. 'जीवब्रह्मएक्य तन्वशान'
 12 यान्त्य सर्व श्रुतीषा समन्वय आहे.

आणि म्हणूनच ही महावाक्ये साधकाने
 अन्यानपूर्वक शुरुकडून श्रवण करावीत.

आत्मज्ञानप्राप्तीच्या दृष्टीने हे सारभूत
 सौपनिषदिक मंत्र किंवा सर्वश्रेष्ठ श्रुति आहेत.

3 ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद या
 4 वेदांमध्ये प्रामुख्याने कर्म, उपासना व ज्ञान
 या विषयांना अनुसरून एक काव्य मंत्र आहेत.

त्यापैकी १० हजार मंत्रांमध्ये कर्म व कर्मफळाचे
 4 प्रतिपादन आहे. ७६ हजार मंत्रांमध्ये विविध उपासना
 5 व देवताध्यान किंवा सूक्त आहेत. ६५, वरुण, आग्नि,
 उषासूक्त इ. आणि बाकीचे राहिलेले केवळ

6 ४ हजार मंत्र ब्रह्मस्वरूपाचे प्रतिपादन करणारे आहे
 म्हणून उन्मांग असणाऱ्या या अत्युत्तम श्रुतींचे नीर
 लक्ष्य देऊन श्रवण करावे. त्यापुढे जाऊन त्यावर लक्ष्य
 चिंतन, मनन केले तर वसुसिद्धी/ज्ञानसिद्धी होते.
 वसुसिद्धिविचारण न किंचित् कर्मकाण्डिभिः।

2	3	4	5	6	7	8	1
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28		
S	M	T	W	T	F	S	FEBRUARY '14

वाक्यार्थश्च विचार्यतां श्रुतिशिरःपक्षःसमाश्रियताम् ।
दुस्तकन्तिशुविरम्यतां श्रुतिमखस्तकोऽनुसन्धीयताम् ।

ब्रह्मास्मीति विभाव्यतांपरहर्गविः परित्यज्यताम् ।

देहेऽहं मतिरुद्ध्यतां बुधजनैर्विदस्समुलूज्यताम् ॥३॥

वाक्यार्थश्च विचार्यताम् ।

महावाक्यांमध्ये जीव-ब्रह्म-एक्य याविषयीचे ज्ञान
प्रकट केके आहे या वाक्यांमात्र अखण्डबोधाथवाक्य
असेही म्हणतात. ही महावाक्ये आयत्याला
आत्म्याचे अर्थात स्वरूपाचे ज्ञान देतात व इतर
वाक्ये वीतजन्य ज्ञान देतात
३ प्रज्ञान ब्रह्म

२ अयमात्मा ब्रह्म

३ तन्वमासि

४. अहं ब्रह्मास्मि

त्वम् पदामे जीव, जीवाचे स्वरूप, बंधाचे कारण
या प्रश्नाचा साधकाने विचार करावा. हा मी'चा
विचार उपाधिजन्य आहे. मी कोण गोरु,
उप-बुरका, गरीब-शीमंत, माता पिता या
अनुपेगाने केला जातो, त्यानंतरच्या विचारमंथनाने
मी'चे खरे शुद्ध, निर्भेक स्वरूप जाणायचे
म्हणजेच त्वम् चा विचार लक्ष्याधीन
करायचा व त्यानंतर तत् पदावरून
विश्वकर्ता ईश्वर जाणून घ्यायचा. परंतु
मिथेही त्याच्या उपाधिकार्य संश्लिखतेमान.

9 विश्वकर्मा) पाहता ती उपाधि माझ्या म्हणजे
 जीवाच्या उपाधिपेक्षा मोठी असेल. परंतु त्याही
 10 पहीकडे जाऊन त्याचा साकल्याने विचार करून
 त्याच्या निरुपाधिक स्वरूपाचा कड्याथेने विचार करावा.
 11 ईश्वराच्या सर्व उपाधीच्या व गुणधर्मापत्तीकडे
 असणारी त्याची शुद्ध, निरुपाधिक रूपा विचारात घ्यावी.
 12 सदेव सोम्य इदमग्र आसीत् एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म
 विश्व निर्माण होण्यापूर्वी फक्त तत् स्वरूपाचे
 1 उच्चय ब्रह्म होते. त्या सच्चिदानंद स्वरूप ईश्वराचे हे
 निरुपाधिक शुद्ध स्वरूप तत् पदाच्या कड्याथेने जाणवे
 2 त्वं पद आणी तत् पद म्हणजेच जीव व ईश्वर
 या दोहोंमध्ये बाह्यांशाने उपाधित भेद असला तरी
 3 वस्तुतः दोघांची रूपा एकच आहे. स्वरूप एकच आहे.
 ते म्हणजे 'सच्चिदानंद स्वरूप'
 4 'असि' पदाचा विचार करून हे ऐक्य जाणून घ्यावे.
 म्हणजे मग त्रिपुटीला भेद नाहीसा होतो आणि मग
 5 जीव-जगत्-जगदीश यांना भिन्न न पाहता
 एकत्वाच्या दृष्टीने पाहता येते. गुढमुखान्त एकतेच्या
 उपदेशामुळे ही एकत्वाची दृष्टी प्राप्त होते.

श्रुतिशिरः पद्यः समाश्रयिताम्।

6 नैहमीच श्रुतिसंमत पक्षाचा पूर्णपणे आश्रय घ्यावा.
 कित्येकदा श्रुते - स्मृतिंच्या अभ्यासात एकवाक्यता
 नसते. विरोधी मतेही आढळतात
 श्रुतिस्मृतिविरोधी च श्रुतिरेव बळीयसी।
 वेदानशास्त्राबाबत अंतिम निर्णय केवळ श्रुतेच देऊ
 शकतात. कारण श्रुति सर्वत्रोष्ठ व अपौरुषेय आहे.
 शिवाय श्रुतिसिद्धांत हे वेदान्तप्रतिपादित
 सिद्धांत आहे. बाकीचे सर्व सिद्धांत हे
 व्याकंगित (चावीक) आहेत.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
S
M
T
W
T
5

आणि अगदी थोर व्यक्तीने जर चुकीचा सिध्दांत मांडला तरी तो चुकीचाच राहणार. कारण या जगात जे काही आहे ते सर्व शास्त्रप्रतिपादित आहे त्यातून नवीन कोणीही काहीही किंही शकणार नाही. त्यामुळे मोठे लोक नेहमी सत्य बोलतात असेही नाही.

Every wise man need not to be popular, & every popular man need not to be wise.

रत्नाची पारदा करणे जसे कठीण नसतेच हजारो सिध्दांतांच्या पसाच्यातून शाश्वत सिध्दांत अचूक होणे ही फार अवघड कामगिरी आहे, हे केवळ

ब्रह्मविद्येच जाणू शकतो,

तावत् गर्जानि शास्त्राणि जम्बूका विपिने यथा।
न गर्जानि महाशक्तिः यावत् वेदान्तकेसरी॥

शेवटी वेदान्तशास्त्र हेच सर्व सिध्दांतांचे खंडन करून सर्वश्रेष्ठ ठरते.

नस्मान् शास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ।

दुस्तकानि सुविरच्यताम्।

दुष्ट तर्काने प्रतिपक्षाचा निकार करून सिध्दांताचे खंडन होऊ शकत नाही.

Argument for the sake of argument कधीही कडे नये.

शास्त्राची इशी पूर्णपणे शुध्द आहे, ती इफित किंवा विकृत नाही. ∴ शुध्द, शांत मनाने वेदाध्ययन करण्यास भगवंताच्या इष्टीची स्वीप करावे. मात्र सर्व कुतर्क बाजूना पडनात, त्यासाठी मोठेके मन हवे.

अज्ञानी माणसाचे मन बहिर्मुख असते आणि, अस्वस्थ असते. प्रथमतः अज्ञानाची अवस्था देखील अशीच असल्याने ती सुक्तिवाद मांडते. नेहा भगवंत म्हणतात

	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	14	15	16	17	18	19
	21	22	23	24	25	26
	28	29	30			
APRIL 14	M	T	W	T	F	S
						S

आपच पांडित्याच्या गप्पा माऊ नकोस. स्वतः आविष्करी असून विद्वान समजतोस. यथेन तू तर्कशुद्ध वीळत नाहीस.

परंतु जेव्हा अर्जुनस्य मन या दुस्तकीतून वल्ले पडले, त्याच शिष्यात्व स्वीकारले तेव्हा त्याचे मन नांगरलेल्या शेतजमिनीप्रमाणे सुपीक झाले. त्याचे मन सूक्ष्म, शुद्ध, एकाग्र झाले.

श्रुतिमत्स्तर्कोऽनुसन्धीयताम्।

1 श्रुतिसंमत तर्काचे चिंतन करावे. श्रवणानंतर मनन व त्यातून ज्ञानाची जोडकी वाढत जाते.

2 ज्ञान कधीही संशययुक्त असू शकत नाही. ज्यात शंका आहेत ते खरे ज्ञानच नव्हे. 90% कळते म्हणजे काही समजते नाही. ज्ञान कधीही अर्धवट नसते. संशयात्मा विनश्यति' असे गीता सांगते. या अपूर्ण ज्ञानाच्या आधारावर कधीच शांती मिळत नाही. ज्ञान हे सम्यक् व यथायथ इव, पूर्ण अज्ञानामध्ये कोणतीही शंका नसते. नसच पूर्ण ज्ञान प्राप्त झाल्यावर काही शंका उरत नाही.

6 मधल्या अवस्थेत मात्र पुष्कळ शंका असतात.

ब्रह्मास्मीति विभाव्यताम्।

शास्त्रश्रवण व मनन केल्यावर 'अहं ब्रह्मास्मी' या वृत्तिने अथंउपणे चिंतन करावे. या चिंतनातून निदिध्यासना घणतात.

आपल्या स्वस्वरूपात ल्येइ होणे हाच खरे तर

ब्रह्माभ्यासाचा हेतू आहे. ब्रह्म हे सजतीय आहे. ब्रह्माकार वृत्तिव्यतिरिक्त असणाऱ्या इतर सर्व विजतीय वृत्तींचा पूर्णवणे निरास करावा.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
M	T	W	T	F	S									

FEBRUARY '14

(विद्येशी) विचारण्य स्वामी - - - - -

तत् कथनं तत् चिंतनं अन्योन्यं तत् प्रबोधनम्।

मृणजे 'तत्' चा अर्थ ब्रह्मस्वरूपाचे कथन

करावे, स्थावर व चलावे. अर्थात ही क्रिया दोन

तुल्य, जिशासु साधक एकत्र आके नरच होऊ शकते.

अशा दोन व्यक्ती ब्रह्मस्वरूपाची अर्थात चर्चा

करू शकतील. चर्चेत शास्त्राच्या वृत्तीय मनात

निर्माण होते. आपोआपच इतर विषयांच्या वृत्तींचा

निरास होतो. परिणामतः राग, लोभ, मोह, मद, मत्सर

हे सर्व संपत्तात व ब्रह्माकार वृत्ति निर्माण होते.

साधक एकत्रच असले तर एकांतत चिंतन

करावे. विज्ञानिय वृत्तीं पासून मन निवृत्त करून

स्वरूपामध्ये स्थिर व्हावे - शानोऽहम् । एत अहम्।

चित् अहम् । नित्य दुःखबुद्धमुक्तोऽहम्।

यातून ब्रह्मस्वरूपाची स्पर्शता व दृढता प्राप्त होते

इतरजण बरोबरीचे नसतील तर त्यांना हे

ज्ञान लहू लहू समजावून द्यावे. प्रबोधन करावे

करे तर Teaching is the best way of Learning हे ब्रह्मस्वरूप समजावून सांगत

	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				
M	T	W	T	F	S	S

असताना आपली वृत्ति देश, काळ, तहान; शूक

सर्व काही विसरून जाते व पूर्णपणे शास्त्रातच

रममाण होते. मृणजेच स्वतःमध्ये रममाण होते.

आपले विचार अधिक लुप्तपट्ट होत जातात.

ज्ञान अधिक निःसंशय होत जाते. कच्चे डुवे डूर

होतात. अस्पष्ट मुद्दे स्पष्ट होतात. त्या ब्रह्माकार

वृत्तीचे वेड लागते. यात अनेक अर्थवे येतात.

दीर्घ काळ लागतो. ब्रह्मचिंतन हे वृत्तित मुरवे

पाहिजे. मनाच्या प्रत्येक वृत्तीत ब्रह्मस्वरूप

अस्पर्श पाहिजे. या सर्व प्रक्रियेत जग

किंवा इतरजण अडथळ करत नाहीत तर

आपले मनच प्रतिबंध करत असते.

त्यासाठी पुढील साधना - - - - -

अहः अहः गर्व परित्यज्यताम्

प्रत्येक दिवशी स्वतःचा गर्व टाकून द्यावा. गर्व पूर्णपणे गळून पडला पाहिजे. आणि त्यासाठी जाणीवपूर्वक अभ्यास होवा.

मा कुरु धनजनयौवनगर्वं
हरति निमेषात् काकः सर्वमा
मायामयमिदमाखिलं बुध्वा

ब्रह्मपदं त्वं प्रविश शिदित्वा।
या सर्व गोष्ठी इणमगुर आहते, तत्कालिक आहते. हवा भरलेल्या फुग्याप्रमाणे सर्व पोकेक आहे. तुम्हा अहंकारही तसाच फुगला आहे. परंतु एक दिवस हा फुगा फुटणार आहे. हा गर्व यथे आहे तो प्रथम टाकून द्यायला होवा.

कुठ, गौत्र, स्वास्थ्य, पैसा, प्रतिष्ठा, रूप, यश, लक्षण, विद्वान्ना या सर्वांचा अहंकार असतो.

त्याचे परिणामस्वरूप ज्ञानात, विनयशीलता नष्ट होते. एक प्रकारचा उन्मत्तपणा येतो. लक्ष्मणांना पारखा होतो. आपुढकी, वात्सल्य हे गुण दूर जातात.

त्यातून तो असंतुष्ट, आतुर होत जातो. हा वारहत जाते आणि मग सर्व शाक्ती, प्रयत्न या ध्येयपूर्तिसाठीच खर्च होताना म्हणून ब्रह्मचिंतनाचा अभ्यास करताना साधकाने आधिकाधिक ज्योतिर्मुख व्हावे.

आत्मपरीक्षण करावे व हा गर्व पूर्ण काढावा. माझे व लक्षात विचार करावा. विवेकाने वागावे, मीमांसा करावी. त्यातून विचारांची प्रगल्भता येत जाते.

तत्कालीन या विषयांची व्यर्थता कळत जाते. अहंभावना ही जन्माकरोवर्य येते तो इहंमूक आहे. तो सहजपणे सुलत नाही.

	2	3	4	5	6	7	8	1
9	10	11	12	13	14	15		
16	17	18	19	20	21	22		
23	24	25	26	27	28			
S	M	T	W	T	F	S		FEBRUARY '14

देह इहं भक्तिकुर्व्यताम् ।

9 देह म्हणजेच मी या अहंबुद्धीचा साधकाने त्याग करावा, आत्मबुद्धीकडे जेप घेण्यासाठी अनात्मबुद्धी टाकायला हवी. 'देह म्हणजे मी' ही बुद्धी अंतःकरणात निर्माण होते. आणि अज्ञानामुळे, देहशी नादात्म्य पावल्यामुळे स्वस्वरूप विसरून जातो. ही देहनादात्म्य बुद्धी जीवाला ससाराचे कारण होते. स्वरूपाला विसरणे होय संसाराची सुरुवात आहे. मग देहच सत्य वाटू लागते. शरीर नाशिवंत आहे तरी तेच हवेसे वाटते. शरीराने केलेल्या क्रियांना कर्तृत्वभाव चिकरतो या कर्तृपणाच्या अभिमानातून भोक्तृत्वभाव चिकरतो. आणि शरीर म्हणजे मी या भावनेतून 'मी'चा नाश म्हणजे मृत्यु असे वाटू लागते त्यातून मृत्युची भीती सुरु होते. मृत्युचा धसका घेतो व त्यातून देह टिकवण्याची धडपड सुरु होते. त्यातून त्या जीवाचा अधःपात होतो.

परंतु ही देहबुद्धी लहजस्तहमी नाश पावत नाही खरे तर ती गळून पडायला हवी. त्यासाठी आत्म्याची स्मृति घ्यायला हवी. 'मी कोण आहे?' याचे पुन्हा पुन्हा चिंतन करून स्वस्वरूपात इहं व्हायला हवे इतका ज्ञेयाश्चास किंवा ज्ञेयचित्तन साधकाने करावे. सर्व कर्मे करत असताना देखील मी काहीच काळ नाही. इंडिये इंडियांच्या विषयांमध्ये व्यापार करत आहेत. मी केवळ त्याचा साक्षी आहे. मी या सर्वांपेक्षा भिन्न आहे. मी कृप्य, साक्षी, चैतन्य स्वरूप आहे. चिदानंद स्वरूप असला मी शिव आहे. ही जाणीव क्षणाक्षणाला रहायला हवी. त्यातून साधकाची देहबुद्धी हळूहळू कमी कमी होते व तो स्वस्वरूपा मध्ये स्थिर होतो.

APRIL '14	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	14	15	16	17	18	19
	21	22	23	24	25	26
	28	29	30			
	M	T	W	T	F	S

बुधजन्मवीदस्समुत्सृज्यताम् ।

साधकाने बुधजन्मांबरोबर कधीही वाद धाकू नये. चर्चा निकोप असली. चर्चेत जिज्ञासु वृत्ती असते. स्वतःला जे समजले नाही ते इतरांकडून समजावून घेण्याची वृत्ति असते. त्यातून ज्ञान वाढते. अशा चर्चेत हेकेखोरपणा, दुराग्रह नसावा. दुसऱ्याचे चांगले ते जरूर स्वीकारावे.

परंतु वादामध्ये जल्प, वितंडा आणि वाद असे तीन घटक असतात. जल्प मध्ये स्वतःचे मन कसे योग्य आहे ते ठासून सांगितले जाते. तर वितंडामध्ये दुसऱ्याला खोडून काढणे हाच हेतू असतो. मात्र वाद हा समन्वय साधता. - वादे वाद जायते तन्वबोध्या कूपमंडूक वृत्तीच्या व्यक्तीला विनवृत्ति म्हणतात. अशी व्यक्ती तर्कही असते.

मात्र वेदांताचा संप्रदाय तुक शिष्य परंपरेने हजारो वर्षे सुरू आहे. कारण या शाखेत कोणताही दोष नाही. दोष असल्या तर तो साधकाच्या मनावृत्तीत असतो. परंतु खरे ज्ञान मिळवण्याचे असेल तर वितंडवादाचा त्याग करावा. शास्त्रावर श्रद्धा देवावी. समजून घेण्याची वृत्ति असावी.

वेदान्तशास्त्र हे शुध्द व निरपेक्ष आहे. तेच सत्य आहे. त्यातूनच आत्मप्राप्ति होणार आहे. म्हणून एकाग्रचिंतने शास्त्र जाणून घेण्याचा साधकाने मनापासून प्रयत्न करावा.

							1
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28		
5	M	T	W	T	F	S	

FEBRUARY '14

शुद्ध्याधिश्च चिकित्स्यतामनुदिनं भिक्षोषधं भुज्यताम् ।

१ स्वप्नं न तु याच्यतां विधिवशात्प्राप्तेन सन्नुष्यताम् ।

२ औदासीन्यमभीप्यतां जनकृपा नैष्युर्मनुष्यताम् ।

३ शीतोष्णादि विषयतां न तु वृथा वाक्यं समुच्चार्यताम् ।

शुद्ध्याधिश्च चिकित्स्यताम् ।

- १. शुद्धा व व्याधिची चिकित्सा करावी.
- २. शुद्धा हीच जणू शरीराक लागलेली व्याधि आहे. शुद्ध्या व्याधिप्रमाणे गंभीरपणे विचार करावा, हे शरीर व्याधिनी पोखरलेले आहे.

व्याधिग्रस्तं कळे वरम् । व्याधि-व्याधि व्याधि जीवनातील सुख शांति हिरावून घेतात.

व्याधिवर उपचार करण्यापूर्वी त्याचे स्वल्प समजावून घ्यावे. केवळ चिंता करून (Prescription वगणुन) व्याधि बरी होत नाही, प्रथमे औषध घ्यावे लागते. व्याधिप्रमाणेच शुद्धा ही कधीही टूटत होत नाही. अन्नग्रहणाने तत्पुढती शुद्धा राहते.

शुद्धा - रक्तातील साखर व मीठाचे प्रमाण कमी लागते. Indicative.

शुद्धा शांततेचे चक्र निरंतर चालू ठेवावे लागते. आपले बहुमोल जीवन हे केवळ खाव्यापिण्यासाठी नसून साधनेसाठी आहे. त्या साधनेसाठी शरीर हे Instrument साधन आहे. साध्या धारणेसाठी अन्नाची गरज मिनिशुन आहे पण चवीसाठी नाही.

कमील कमी वेळ अन्न ग्रहणासाठी घ्यावा. अन्नाचे चिंतन नको. कुन्हा तसेच मिळवे ही अपेक्षाही नको.

	1	2	3	4
MAY 14	5	6	7	8
	9	10	11	12
	13	14	15	16
	17	18	19	20
	21	22	23	24
	25	26	27	28
	29	30	31	
	M	T	W	T
	F	S	S	

अनुदिमं भिक्षोर्धनं भुज्याताम्।

Dignosis - नियमाने औषध ध्यावे.

खर्च हाकेले बळ, सामर्थ्य असून काढण्यासाठी औषध ध्यायण हवे. औषधही एकदम घेऊन चाळत नाही, ने हानिकारक ठरेल. अनुभवी व निष्णात वैद्याकडे जायला हवे. स्वताची अवस्थानिहाय सांगून ठेवून कोणत्याही चवीचे औषध ग्रहण केले पाहिजे. औषधाप्रमाणित अन्नाचे सेवन सुकत प्रमाणात करावे. शास्त्रानुसार अन्नाचा सर्वोत्तम विचार केला आहे.

अन्न

सूक्ष्म भाग
रक्त, चर्बी, अस्थि, मांस

Creamy layer.
बुद्धि - (कायना Receptivity.

सूक्ष्म भाग

शुद्ध संवर्णण प्रधान मन
अंतर्मुख चिंतनशील

जो, तमो गुण - कामक्रोध.

पूरयेदशनादधी तृतीयमुदकेन वा।

वायोः सञ्चरणाथ चतुर्थमवशेषयेत्॥

अन्नसेवन करताना प्रसादवृत्ति असोवी. भिक्षारूपाने अन्नसेवन - अन्नपूर्ण सदापूर्ण - - - -

अन्न हे औषध असल्याने त्याचा उपभोग ध्यायचा नाही.

पंचज्ञाने द्विज्ञाना नृत्त करत आनंद ध्यावा.

अधाशीपणा नको तसेच निंदाही नको.

अन्नं न निन्द्यात् । तद् व्रतम् ।

अन्नं ब्रह्मेति यजानात् । ते ब्रह्मयज्ञादिः

नैवेद्य दाखवून पुलाद खरेन खावे.

क्षमा मागून खावे. सहभागी घटकाया

(इष्ट अष्ट शक्ति, वैश्विक नियम, देवदेवता)

2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
5	M	T	W	T	F	S

पुश्चाम् चार प्रकारचे अन्न पचवतो - जिह्वा, त्रैय
 भिक्षेमागे उदाज वृत्ति असावी, अकृत्वा परलंजापम्-
 भोजन न मृगाला - भिक्षा किंवा प्रसाद म्हणावे,
 दुष्ट, पापी लोकांकडे भिक्षा मागू नये. वाढत्या
 आदळ आपट राग नसावा,
 प्रथम परमेश्वराला अर्पण करून मग प्रसाद सेवन
 केवळ तर शरीर-मनाची शुध्दी होऊन प्रलम्बा येते,
 स्वस्थ व सुदृढ शरीरामुळे साधनत लुकरता येते. प्रगति होते,
 यथा भवति दुःखदा।

स्वाध्यायं न तु वाच्यताम्।

जिभेला मिष्टान्नाची चटक लागली की तेच
 मिकथ्याची हच्छा उत्पन्न होते, साधक जिभेच्या
 आढरी जातो. विशिष्ट अन्नाची प्रीति जिमीण आली
 तर इतर पदार्थांचा स्वीकार केवळ जात नाही,
 त्यातून राग-वेष वाढत जातो. रजो-तमोवृत्ती
 वाढतात, बुद्धिची लक्षणा, नीत्रता कमी होत जाते,
 अशा अवस्थेला कधीच विवेक नैराग्य परसंपात्ती
 प्राप्त होणार नाही.
 ज्याचे भोजन नीरस त्याचे भजन सरस असते.

विधिवशात् प्राप्तेन सन्नुष्यताम्।

प्रारब्धाने मिकथेच्या अन्नात संतोष मानावा.
 प्रत्येक जीवाच्या जन्माबरोबरच त्याच्या जीवनाचे
 नियोजन केलेले असते. प्राण्मांसु। शरीरनिर्वाहा
 साठी योजना तयार असते. ज्या कर्मांमुळे जन्म
 मिळतो त्याच कर्मांमुळे शरीराचे पोषण
 वधेन होत असते. प्रारब्धकर्म शरीराचे
 पोषण करत असते.
 प्रारब्ध पुण्यात व्युः।

		1	2	3	4
	5	6	7	8	9
	10	11	12	13	14
	15	16	17	18	19
	20	21	22	23	24
	25	26	27	28	29
	30	31			
MAY 14	M	T	W	T	F
	S				S

यद् अभावी न तद् भावी

भावी येत न तंतु अन्यथा इति।

जीवनात जे घडणार नाही ते कधीही घडणार नाही व जे घडणार आहे त्याचतिरिक्त पुढे काहीच घडणार नाही.

नशीबपेक्षा जास्त व वेळच्या आधी कुणाकही काहीही मिळत नाही

वेदाध्ययनासहि साधक येतो, तेव्हा आपला सगळा भार ईश्वरावर टाकून निश्चित व्हावे.

यागसिद्धे वाङ्मोक्षारा लोच चरितार्थ जाळवता.

स्वशक्तिमान परमेश्वर विश्वाचा पोषणकर्ता आहे. अज्ञाने चिंतन करण्यापेक्षा साधनेसिद्ध वेळ अधिकाधिक

ईश्वरचिंतनात घालवावा. सगळ्याच संवर्धन करणे मन जास्तीत जास्त शुद्ध करावे.

मात्र व्यक्तिपरत्वे योग्य-अयोग्य निवडल्याचे

स्वातंत्र्य साधकाना निश्चितच आहे. शरीराचे संतुलन टिकवून ठेवून जोग, लोकाय, उत्साह वाढवणारे अन्न घ्यावे.

जिभेची चव मोडून काढकी तार काढिमुखवृत्ति कमी होते. -- यद्दृच्छाकांक्षसन्नुष्टी.

औदासीन्यमभिप्रेतम् ।

औदासीन्याचा अनिरेक नसावा. वृत्ति समतोल असावी. सुखदुःखाच्य, प्रसंगांनी हर्ष शोक उत्पन्न होणान. व विरोधी वृत्तीतून मन हेळकावे खात राहो. मनाचे हेळकावे हा साधनेसिद्ध प्रतिकर्ष आहे. या हेळकाव्यातून मुक्त होण्यासाठीच साधना आहे.

समन्व योग उच्यते । समतोल वृत्ति ही मनाची परिपक्वता आहे. तटस्थतेन वदता यावे. सत्य मधुर वच वदता यावे. ध्येयाचा ध्यात जातो. संकलने धेळे असतांना सुखा विपर बुद्धे

MARCH 14

असतो नोय आत्मविद्येया अधिकारी होतो.
 आदिशान्ति - तरह्यता. निःपक्षपाती
 Wait & Watch. Let it happen & allow
 things to happen.

साधनाकाळात ही तरह्यता साधना येईल किंवा
 स्वतःच्या जीवनात मनुष्य उदारता राहू शकेल.

मनुष्य एकवेळ स्वतःचे दुःख सहन करू शकेल
 पण आपल्या जवळच्यांचे दुःख पाहू शकत नाही,
 दुसऱ्याला मदत करण्याची ही सहज प्रवृत्ति आहे.
 म्हणून पुढच्या आदेश दिला आहे

जनकृपा नैषधुर्यमुत्सृज्यताम् ।

होकांमी आपल्यावर कृपा करावी अशी बुद्धी
 ठेवू नये. होकांशी निष्पूरण्याने वागू नये. त्यांच्यावर
 शक्य तितकी कृपा करावी. त्याबाबत निष्पूर
 ठेवू नये.

दुसऱ्यांच्या दुःखनिवारणासाठी दयावृत्ति निर्माण
 होते. त्यातून अहंकार निर्माण होतो, व सर्व कर्मे
 अहंकारप्रारित होतात. वर्तमानपत्रात फोरो, कातमी,
 दयेची कृति पूर्वनियोजित होते.

परंतु कृपा करणे हा साधुंचा स्वभाव आहे
 नित्ये निष्पूरता राखायला हवी, मात्र परमेश्वरी
 स्वरूपाशिवाय दया दाखवणे अशक्य आहे.

तसेच इतरांकडून दयेची अपेक्षा ठेवू नये.
 असे असेक तर शांति, समाधान दूर जाईल.

असु राहिततेच्या भावनेतून सतत प्रेमाची, मदतीची

याचना करू नये. नाहीतर मन बहिर्मुख
 होते. अपेक्षा वाढत जाताना असंतुष्टता,
 परापकाराचे फळाणे दृशाः ।

इतरांभी एक कार्यक्रमसुद्धा साथ सर्वे कार्यक्रमीय
 कलात. प्रमुखरूप असतात. सुडवृत्ति, निदा, मस्तर
 यांचा त्यागी त्याग कोठेच असतो.

शत्रुवर देखीत प्रम. — मंवाजी

10 विश्वकल्याणासाठी प्रार्थना। (विशाळ हृष्टी
 त्यातून निश्चल वृत्ति, स्थिर व अंतर्मुख होणे
 11 वसुधैव कुटुम्बकम्।

श्रीनिष्ठादि विषयताम्।

1 अनुभूत व प्रतिकूल / शरीराने
 2 आत्मनिष्ठादि विषयता
 3 श्रीनिष्ठादि विषयता
 4 श्रीनिष्ठादि विषयता
 5 श्रीनिष्ठादि विषयता
 6 श्रीनिष्ठादि विषयता

30	31					
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
S	M	T	W	F	S	

ननु वृथा जाते संभारानामिह ।

अहं भ्यात् ।

संत जेणे व्हावे । जेणे जेणे जेणे ।

सुखे संतोषाने । सुखे संतोषाने ।

11

12

1

2

3

4

5

6

© www.madhaveraghavveer.com

		1	2	3	4
MAY 14	5	6	7	8	9
	10	11	12	13	14
	15	16	17	18	19
	20	21	22	23	24
	25	26	27	28	29
	30	31			
	M	T	W	T	F
	S				

08

TUESDAY

APR

098-267 Week 15

2014

Man doesn't live by bread alone
Jesus

9

10

11

12

2

3

4

6

© www.madhaveraghavveer.com

30	31					!
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
S	M	T	W	T	F	S

MARCH 14

एकान्तं सुखमास्थतां परतरं चेतस्समाधीयताम्

पूणरिमा सुसमीक्ष्यतां जगदिदं तद्बाधितं दृश्यताम्।

प्राक्कर्म प्रविलाप्यतां चित्तबलात् नायुर्नरैः श्लिष्यताम्

प्रारब्धं विह मुज्यतामथ पर ब्रह्मात्मना स्थीयताम्।

एकान्तं सुखमास्थताम्।

विविक्तदेशोचित

जयाजी एकान्त मानवका।

Latitude x Longitude / एकान्त x मानवका

कारिताकबोली ककर मया।

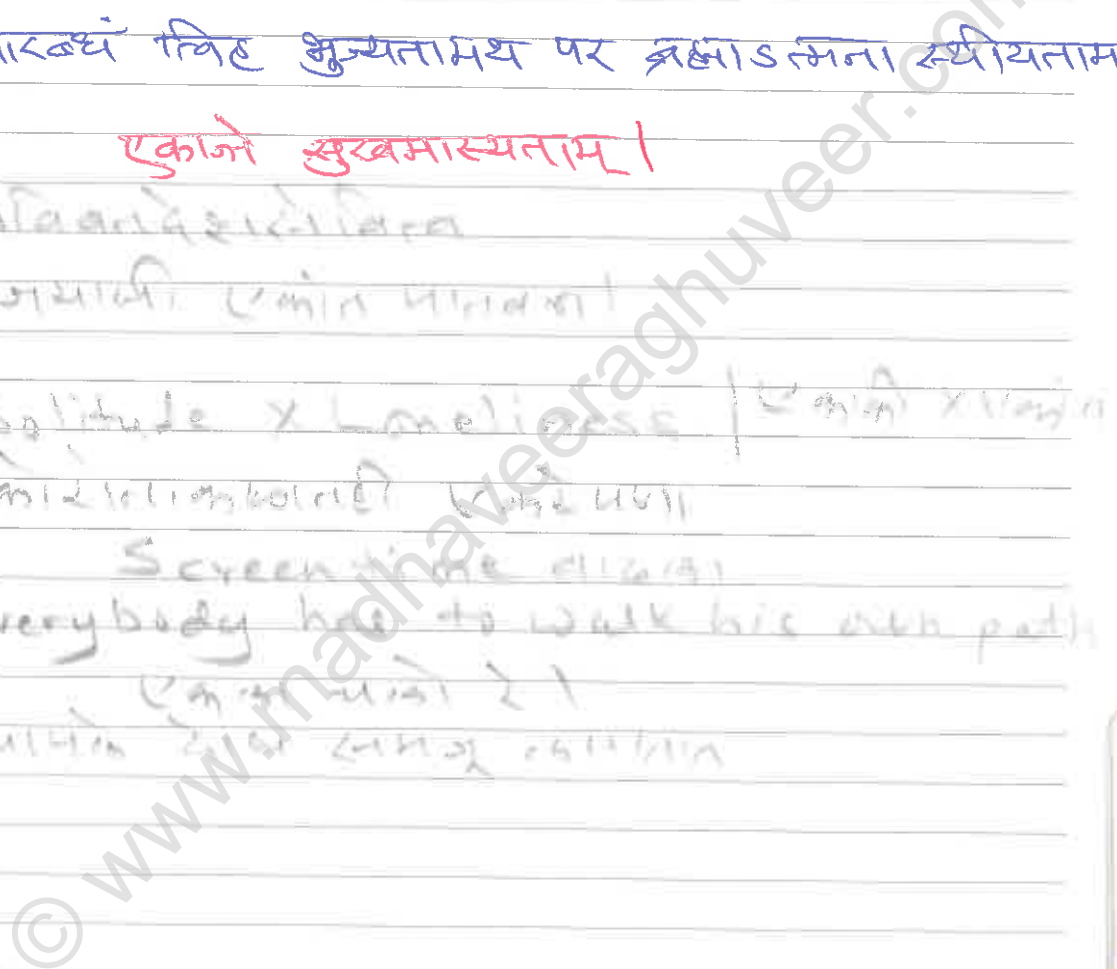
Screen time का बुरा।

Everybody has to walk his own path।

एक कर्मको रे।

जामेक देस लमजू का ममान

			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	
M	T	W	T	F	S	S

ਭਗਵੰਤ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ ਸਾਹਿਬ

10

THURSDAY APR

100-265 Week 15

ਮਾਰਚ 2014

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸ਼ਾਇਰੀ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ।

1

2

3

4

5

6

© www.madhaveeraghuveer.com

30	31					1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
S	M	T	W	T	F	S

MARCH 14

2014

101-264 Week 15

APR

FRIDAY

11

Handwritten text in Devanagari script, possibly a date or note.

Handwritten text in Devanagari script, possibly a date or note.

9

10

11

12

1

2

3

4

© www.madhaveraghavveer.com

			1	2	3	4
MAY 14	5	6	7	8	9	10
	12	13	14	15	16	17
	19	20	21	22	23	24
	26	27	28	29	30	31
	M	T	W	T	F	S

12

SATURDAY

APR

102-263 Week 15

2014

शुक्र के लिए (Friday) 12

9

10

11

12

1

2

3

4

5

6

© www.madhaveraghavveer.com

30	31						
2	3	4	5	6	7	8	9
9	10	11	12	13	14	15	16
16	17	18	19	20	21	22	23
23	24	25	26	27	28	29	30
S	M	T	W	T	F	S	S

प्राक्कर्म प्रविलायनात् (चिति ब्रह्मत्)

9 प्राक्कर्म - पूर्वजन्मसुकृतं कर्म । यत् कृतं कर्म तद् प्राक्कर्म ।
मृणजेय संचित कर्म

10 पूर्वाच्या अनेक जन्मातून केलेले कर्म फुलोणुमुख
न झाल्याने बीजावस्थेत शिकुके असते. असे कर्म
11 ज्ञानाग्निने भस्मसात करावे.

12 ज्ञानाग्नि दग्धकर्माणि नभाहुः पण्डितं बुधानः ।
सर्वं कर्माखिलं प्रापार्थं ज्ञाने परित्यज्याते ।
आग्नेत आजलेले बीज मिनीत पेरले, खतपाणी
1 घातले तरी ते रुजत नाही. त्याला अंकुर घुरत
नाही कारण आग्निमुळे त्याची अंकुरणक्षमता

2 Germination power नष्ट झालेकी असते. वरवर
ने बीज विसत असले तरी ते निःसन्ध झालेले
असते. कर्म सजव्याचे कारण मृणजे त्यासीक कर्तृत्व
बुद्धी आहे. परंतु अनेक जन्माबा कारण ठरल्या

4 या कर्म - कर्मफळ यकाचा विच्छेद केवळ आत्म-
स्वरूपाच्या ज्ञानानेच होऊ शकतो व त्यामुळे ते
कर्म बीज नि बीज होते.

6 ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ।
एकदा कर्म केले की ते फळ दिल्यावाचून
शांत होत नाही. एकदा वाण सोडल्यावर त्याचे
नियमन करता येत नाही. पण जो वाण अजून
सोडला नाही तो कसा व कोणत्या दिशेने सोडायचा
याचे सामर्थ्य मनुष्याला आहे. सोडता सोडता वाण
मरण घेता येईल तो आत्मज्ञानाच्या सामर्थ्याने
संचित कर्मरूपी वाणाचा अजून गति दिलेकी नाही.

त्यामुळे ते कर्म फुलोणुमुख होऊ न देणे हे
जीवाच्या पुरुषार्थावर अवलंबून आहे. मात्र
अहंकार विमूढात्मा कर्ताहमिति मन्यता ।
या आत्मघातकी वृत्तीने जीव पुरुषकात
उपकतो.

		1	2	3	4
5	6	7	8	9	10
12	13	14	15	16	17
19	20	21	22	23	24
26	27	28	29	30	31
M	T	W	T	F	S

परंतु विवेकी पुढे या अखंड चक्राचा विच्छेद करतो. कबीरजी आपल्या कोणत्याच कर्मांचे कर्तृत्व स्वतःकडे घेत नाहीत. शेले विणगारा रामच आहे याची ह्यांना खात्री आहे. राम हमारा काम करे। हम बैठे आराम। ही त्यांची श्रद्धा आहे.

ही साधना साधकी की अजानी जीवाची प्रगति होत होत नाही साधु होऊ शकतो. साधुचे वर सामर्थ्य आत्मज्ञानात आहे.

न हि जनिन् सदृशं पवित्रमिह विद्यते।

गंगास्नान - तात्पुरते पावित्र्य

यज्ञयाग - मनाची थोडी शुद्धि.

आत्मज्ञान - सर्व पापांचे शासन.

नराचा नारायण होऊ शकतो.

अज्ञानाकडून ————— ज्ञानाकडे

अपूर्णतेकडून ————— चिरंतन पूर्णत्वाकडे

दुःखाकडून ————— निराश्रय आनदाकडे.

वामुळे आत्मज्ञान साडेका योगी देहत राहत

असतांना जे जे कर्म करत असते ते ज्ञानांतर

कर्म त्याला किंवा करू शकत नाही.

चिन्तितान् नाप्युजरेः श्लेषनाम्।

ज्ञानाच्या या सामर्थ्याने क्रियमाण कर्मांचे बंधन त्याला पडत नाही. कारण ते कर्म केवळ

शारीरं कर्म उरते. ज्ञानांतर कर्म हे केवळ शरीराखतून उत्पन्न झालेले असते. त्या कर्मात कर्तृत्वबुद्धी नसल्याने ते बंधनकारक होत नाही.

गुणा गुणेषु वर्तन्ते। पद्मपत्रमिवाग्रस।

ही भावना असल्यामुळे तो कशातच

अडकत नाही. त्याची इष्टी कर्मकाणवर

नसते किंवा कर्त्या-भोक्त्यावरही नसते

तर ती केवळ आत्मस्वरूपाची असते.

30	31					1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
5	M	T	W	T	F	S

त्रिगुणात्मक प्रकृतीतून निर्माण होणारी शरीराच्या उपाधि, इंद्रिये आणि मन त्याच्या स्वतःच्या निषयात व्यापार करत असतात. मी आत्मा या उपाधिपासून विन्न आहे. साक्षी आहे. उपद्रष्टा, अनुमना आहे याची जाणीव त्याला असते.

त्यामुळे शरीर पेडपर्यंत त्याच्याकडून जी कर्मे होत असतात त्यातून मुक्त होतो. कर्म त्याला बंध्य करू शकत नाही.

निसर्गितः निवेत अपेपर्यंत शरीराचे कार्य चाळतच राहणार. इथे शरीराने होणाऱ्या कर्मांचा त्याग नसून कर्मीमागे असणाऱ्या कर्त्याचा त्याग आहे. असा ज्ञानी सर्वकर्मीणी मनसा संन्यस्यास्ते सुखं वशी। नवकारे पुरे देही - - - -
तो सात स्वस्वरूपातच जगत असतो.

प्रारब्धं त्विह भुज्यताम्

जे कर्म जन्माबरोबर फळेन्मुख व्हायला सुरुवात होते ते प्रारब्ध कर्म नाश करायची जदरी नाही. कारण ज्या बाणाळा गति मिळावी तो पुढे जातो व आपोआप व्हावी पडतो. प्रारब्धकर्म शरीराच्या गतीवर नियंत्रण करते व प्रारब्धकर्म संपेपर्यंत चाळतच राहते.

शुद्ध माग जे प्रारब्धाचे आनंदाने भोगावे। शरीर वती शास्त्राधारे अंती तव अजपद पावे यंजिनारायण त्रार्थित त भुवर तसल्लु वदक तथास्तु ते।
महापुरुष हो बोला बोला तथास्तु - - - -

पृथ्वी वृत्त
सुखेषु विगतस्मृतः दुःखेषु अनुयिक्वमनाः

	1	2	3	4
MAY 14	5	6	7	8
	9	10	11	12
	13	14	15	16
	17	18	19	20
	21	22	23	24
	25	26	27	28
	29	30	31	
M	T	W	F	S

सुख दुःख त्यागा स्पर्श करु शक्त नाही,
गुरुणापि न विचाल्यते।

तो सर्व प्रकारचे कर्म आनंदाने भोगून त्यांचा
क्षय करतो. प्रकारच्या तो आपले जीवन
अर्पण करतो त्याला प्राप्त होय प्राप्ति साधकी असते.
तो विश्वातीत व्यवहारात आहे असे मासवता
पण तो विश्वाच्या पलीकडे स्वस्वरूपात दृढ असतो.
धन्योऽहं धन्योऽहं धन्योऽहं धन्योऽहं।

काही काळानंतर या ब्रह्मवेत्त्याचे शरीर पडजे.
शरीरनाश होतो, मृत्यु येतो. परंतु त्याच्या दृष्टीने
ज्या दिवशी आत्मज्ञान झाले त्याच दिवशी त्याने
शरीराचे स्वरू मरण पाहिलेले असते.
आयुक्त मरण पाहिलेले म्या डोका।

30	31							1
2	3	4	5	6	7	8		
9	10	11	12	13	14	15		
16	17	18	19	20	21	22		
23	24	25	26	27	28	29		
S	M	T	W	T	F	S		